

מזקזקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון ז

דבר מלכות ש"פ וישלח תשנ"ב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

תוכן

לסעוד עם עצמות ומהות / עמ' 4

קטע מהתוועדות ש"פ וישלח תשנ"ב

להתאחד עם מלך המשיח / עמ' 6

הרה"ח בנימין זאב גנדל - משפיע בחח"ל נצרת עלית, אה"ק

קשיים?! זה פשוט לא קיים! / עמ' 9

הרה"ח שניאור זלמן הרצל - משפיע ומחבר ספרים, קראון הייטס

חסידיים בעידן ה'עצם' / עמ' 12

הרה"ח משה קורנוויץ - רב קהילת חב"ד הר יונה, אה"ק

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

•

יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת וישלח תשע"ח

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת וישב

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני ט"ז כסלו

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

medakdekim770@gmail.com • ☎ +1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ וישלח תשנ"ב

שני צדדים למטבע: מהצד האחד - נראים עליות וירידות, גילוי והעלם, אור וחושך המשמשים בערבובייה. כשמתכלים מהצד הזה, כך נראה, לא תמיד יכול יהודי לנצח את היצר ולהתמודד עם הקשיים בעבודתו בעולם. בצד הזה ישנו חצי חודש מאיר, בו רואים בגלוי את תוספת האור וההשפעה מיום ליום; ולעומתו חצי חודש חשוך, בו לא רואים כל כך את ה"מעלין בקודש", ואדרבה.

ומהצד השני - אין כל חילוק בין העליות והירידות, ההעלם והגילוי, המשפיע והמקבל. ביכולתו להאיר כשם שביכולתו שלא להאיר - חוסר הגילוי אינו גורע ממנו מאומה כשם שאיננו מוכרח להישאר בהעלם. מהצד הזה רואים ברור שיהודי, בכל מצב שבו יהיה, הוא מאוחד עם הקב"ה בתכלית. בצד הזה גם חצי החודש שבו האור מתמעט איננו חסרון, ואדרבה. זהו הצד של העצם.

איזה צד נבחר? מאיזה כיוון אנחנו אמורים להסתכל?

זה אלפי שנים, מאז הלכה הלבנה ומיעטה את עצמה, מאז נבחרו נשמות ישראל לרדת לעולם ולעסוק בבירורים - מוכרחים היינו לראות את הכל דוקא מהכיוון הראשון. כדי שהעבודה עם העולם ובגדריו תהיה מושלמת, צריכים גם בני ישראל - אלו שבאמת הם למעלה לגמרי מכל זה - לשחק לפי כללי המשחק המדודים והמוגבלים של העולם הזה. להיות מקבל ולהתבטל למשפיע, לחיות בהעלם ולשאוף לגילוי.

אבל זהו. כעת, כשהרבי מודיע על סיום - חוקי המשחק הללו אינם תקפים יותר. אין עוד צורך להיות שקועים בהגבלות העולם. אפשר פשוט לפקוח את העינים ולראות, להסתכל דוקא מהכיוון השני. לראות איך "ישראל וקוב"ה כולא חד".

אלא שכדי לראות את העולם במבט המרום הזה, מציב הרבי תנאי. "כל זמן שנשאר בגדר של מציאות בפני עצמו (זולת) - אי אפשר לראות עצם, אפשר לקבל רק גילויים. כדי לראות כמו עצם, צריך פשוט להיות שם - להתבטל בתכלית מכל מציאות עצמאית, ולתת לקב"ה ולרבי להתגלות בקרבנו.

זו הדרך היחידה "לראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר".

דברי הרב

מהתנועות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שליחותו של יעקב - תוכן שליחת שלוחים מכאן

מצד יעקב, הכל מוכן כבר בתכלית השלימות... אל השלימות
דהגאולה האמיתית והשלימה • וזהו גם תוכן הענין דשליחת
שלוחים מכאן - שמביאים לידי פועל את השליחות האמורה של
יעקב "אל עשו אחיו" • משיחת ש"פ וישלח תשנ"ב, בלתי מוגה

בחודש כסלו גופא, מיתוסף עוד יותר בעמדנו בשבת פרשת "וישלח יעקב
מלאכים לפניו אל עשו אחיו גו'":

שליחות זו היתה חשובה ונחוצה עד כדי כך, שיעקב אבינו הטריח מלאכים -
שלוחים, ועאכו"כ לפרש"י "מלאכים ממש" - לילך בשליחות שלו אל עשו אחיו,
ועד כדי כך שבאותה שעה לא הי' ביכלתם למלא איזו שהיא שליחות של הקב"ה,
כי "אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות"!

ונקודת הענין בזה: תוכנה הפנימי של שליחות יעקב הי', למהר אל עשו ולהודיעו,
שמצד הקדושה, מצד יעקב, הכל מוכן כבר בתכלית השלימות, ויעקב מוכן
בפועל ללכת עם "עשו אחיו" יחדיו "אל אדוני שעירה", אל השלימות דהגאולה
האמיתית והשלימה (כפרש"י "ואימתי ילך בימי המשיח"), תכלית השלימות בכל
העולם כולו, כמודגש גם בסיום ההפטורה דפרשתנו - "והיתה להוי' המלוכה"!

ולחסיף, שבהפטורת פרשתנו מובא גם הענין ד"צרפת". וכמדובר כמה פעמים,
ש"צרפת" בגימטריא 770 ("ויבן הונדערט און זיבעציג"), מספר המורה על
תכלית השלימות ד"שבעת ימי הבנין", הן השלימות ד"שבע", והן השלימות
ד"שבעים" - עשר פעמים שבע, ועשר פעמים שבעים.

מצד יעקב, הכל
מוכן כבר בתכלית
השלימות, ויעקב
מוכן בפועל
ללכת עם "עשו
אחיו" יחדיו "אל
אדוני שעירה",
אל השלימות
דהגאולה

וזהו גם תוכן הענין דשליחת שלוחים מכאן -
לפעול את השלימות הנ"ל בעולם, ועד שמביאים
לידי פועל את השליחות האמורה של יעקב "אל
עשו אחיו", הנמשכת ופועלת במשך כל הזמנים
והדורות שלאחרי זה, עד למילואה ושלימותה -
כאשר יתגלה בפועל החיבור דיעקב ועשו בגאולה
האמיתית והשלימה.

ובזה נכללת כל השליחות כולה, מהרגע הראשון
(מכאן ולהלן), ובהדגשה יתירה בעמדתו מיד לאחרי
הענין ד"וישלח יעקב מלאכים", ועאכו"כ בעמדתו
כבר לאחרי כמה ימים בפרשה זו - לאחרי שכבר
היתה הפעולה ד"וישלח יעקב גו'" יותר מיום אחד,
ושבוע אחד, ויותר מכמה חדשים; ובפרט שזהו לאחרי כמה חדשים בשנת "ה'
תהא שנת נפלאות בה, בכל", כאמור לעיל - שתיכף ומיד צריך להיות קיום
השליחות האמורה, בביאת הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט ע"פ הודעת נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר (כמדובר כמה פעמים),
שבזמננו זה כל הענינים מוכנים כבר, ועד שגם הכפתורים מצוחצחים, וצריך
רק לפתוח את העיניים ("מ'דאָרף נאָר אויפּעפענען די אויגן"), וממילא, מיד
רואים איך שכבר ישנו ה"שולחן", ושולחן אמיתי - "שולחן ערוך", שהכל מוכן
על השולחן לסעודת לויתן ושור הבר ויין המשומר, האכילה ושת' האמיתית,
שהולכים לסעוד תיכף ומיד ביחד עם הקב"ה - עצמות ומהות כביכול...

ואח"כ דוד מלכא משיחא מברך על המזון, כפי שאומר "אני אברך ולי נאה לברך",
והוא ממשיך (ברכה מלשון המשכה) לכל ישראל את כל הברכות והצלחות בכל
הענינים, ברכות שלא בערך לגמרי, שלכן הן פועלות לא רק מכאן ולהבא, אלא גם על
העבר. כולל גם השפעת פרנסה גשמית "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה!"

. . תיכף ומיד זוכים כל ישראל "לישב בשלוה", ובקשת יעקב אבינו מתמלאת
במילואה בגאולה האמיתית והשלימה. וכאמור לעיל, שבזמננו זה כבר גמרו את
כל הענינים בתכלית השלימות, והכל מוכן, והשלחן כבר ערוך בשלימות.

. . וכאמור, בקשת יעקב, שביקשה (לא רק לעצמו, אלא) לו ולכל זרעו אחריו,
מתקיימת במילואה - שבכל אחד ואחד מישראל נעשה (לא רק התיישבות סתם,
אלא) "לישב בשלוה", "שלוה" באופן דהתיישבות ("לישב") - שלוה באופן
אמיתי ונצחי עד סוף כל הדורות!

לחיות

רבנים ומשפיעים מדברים ומתוועדים על ה'בכ' שבשיחה

י"ד כסלו - התאחדות עם מלך המשיח

הרה"ח בנימין זאב גנדל - משפיע ביש"ק חח"ל נצרת עלית, אה"ק

על אף שבדרך כלל ממצט כ"ק אד"ש לעסוק במאורעות הקשורים אליו באופן אישית, הרי ככל שהשיחות נאמרו סמוך יותר לשנות הנפלאות - רואים התייחסויות רבות יותר לאירועים אלו.

ב'דבר מלכות' השבועי מבאר הרבי את שלימות היחוד בין יהודי לקב"ה שיתגלה בגאולה, שלימות הנישואין - "ישראל וקוב"ה כולא חד". במתן תורה, האירוסין, יש משפיע ומקבל, אך בגאולה יהיה הנישואין - המקבל והמשפיע מתאחדים כשמתגלה שבמהותם הפנימי הם עצם אחד - עצמות ומהות. גילוי זה מאיר אלינו כבר עתה בט"ו בחודש, כשהלכנה: א. מקבלת את מלוא אור השמש. ב. מתאחדת עם השמש בהתגלות העצם של שניהם.

הוא העיד על עצמו...

האסימון מתחיל ליפול כשהרבי מסביר בהערות 15 ו-27 שיחוד המשפיע ומקבל מתגלה בלילה בין י"ד לט"ו, ובאותו מסביר שבי"ד וט"ו כסלו "נעשית תכלית השלימות דהנישואין .. ישראל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד". בהמשך באות

י"ג ובהערה 110 מקשר את שלימות הנישואין בגאולה ל'דרושי חתונה' שנאמרו בחתונה ד'בית יוסף' בתרפ"ט. ואח"כ בשולי הגליון של הערה 110: השלימות של הנישואין דשנת תרפ"ט נעשית בשנת הצדי"ק (י"א ניסן תשנ"א - תשנ"ב).

ובמילים פשוטות שלנו: בלילה בין י"ד לט"ו כסלו תרפ"ט - בחתונה של מלך המשיח החל גילוי הנישואין של הגאולה - "ישראל וקוב"ה כולא חדר", ובשנת הצדי"ק של מלך המשיח מגיע הענין לשלימותו, היחוד של יהודי ועצמות ומהות - גילוי העצם של ישראל (כמובן שהגילוי המושלם יהיה בגאולה העתידה, אך החל משנת הצדי"ק מתחיל גילוי הגאולה).

גאולה - גילוי העצם

ולהבין זאת: כל מהות הגאולה היא לגלות בכל חיינו שאנחנו דבר אחד עם העצמות. ידוע וברור לכל חסיד שעצמות מתגלה ברבי, ושיא הגילוי של עצמות מתגלה בגילוי של הרבי כמלך המשיח (כמבואר בריבוי מקומות ובמיוחד בשיחות ה'דבר מלכות' ובמיוחד בד"מ שופטים ובלקו"ש ח"ל לפר' בשלח). וזה נקודת הגאולה: לגלות שיהודי הוא עצם אחד עם מלך המשיח - עם עצמות ומהות, וגילוי זה מתגלה בכל פרטי הגאולה.

כשמבינים את זה אפשר להבין את 'דבר מלכות' וישלח: בחתונת מלך המשיח בשנת תרפ"ט - נפעל הקשר העצמי של כל יהודי עם עצמות. זהו עומק המשפט "היום שבו קישרו אותי עמכם, ואתכם איתי", ובשנת הצדי"ק גילוי העצם הוא באין ערוך, גילוי של ימות המשיח.

וממילא מה שנותר כעת הוא דבר אחד בלבד: "רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש", לפקוח את העיניים ולגלות בכל מציאותנו ובכל העולם שיהודי חד עם מלך המשיח - עם עצמות ומהות (ובפשטות, לכן הרבי טורח בד"מ ויצא להוסיף את זהותו של משיח בכת"ק "ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר").

העבודה - עצם בגילויים

מה הדרך להגיע לכך? כיצד ניתן אכן להוריד זאת למעשה - לפקוח את העיניים ולגלות את העצם?

בד"מ ויצא באותיות י"ח - י"ט רואים שפקיחת העיניים הרוחנית לגלות את העצם היא עבודה שלימה הכוללת בתוכה (נוסף לכל התומ"צ) את לימוד החסידות, קיום הוראות רבותינו נשיאינו, לימוד עניני גאולה ומשיח, ועריכת

התוועדויות. לאחר לימוד 'המשך גילוי העצם' - שיחות תולדות, ויצא, וישלח, וישב (בראשונות מבואר הענין, וב'וישב' הרבי מראה את זה בעולם) ברור כי הרבי דורש לחיות 'חיים של עצם' במקום 'חיים של גילויים'.

אבל לכאורה, כל ענינים אלו יכולים להיות באופן של גילויים - כמו בשנות הגלות הארוכות, אפילו מתנגדים בשיבה בראדן למדו עניני גאולה... גם חסיד בדור הזה, ואפילו לאחר השיחות של שנות הנפלאות, יכול לקיים את ההוראות, לערוך את ההתוועדויות ולעשות את כל הפעולות שהרבי דורש - אך להישאר באותו מעמד ומצב. אז איפה גילוי העצם?

והתשובה פשוטה: למה נתנו לנו את שיחות אלו? בדיוק בשביל זה! לגלות את העצם! כשלומדים את שיחות הדבר מלכות ובמיוחד את שיחות אלו המבארות את גילוי העצם פוקחים את העיניים ורואים את המציאות האמיתית, מגלים את העצם שלנו - "פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו". ואז לימוד החסידות, התוועדויות, עניני הגאולה וכל קיום התומ"צ הוא באופן של גילוי העצם. שהעצם יתגלה בכל חלקי הנפש, הגוף והעולם. נגשים לכל פעולה ולכל ענין מתוך ידיעה ורצון לפעול בעצמנו את גילוי העצם.

כלומר, שידועים שזו הנקודה הפנימית שכבר קיימת, ורק מחפשים לחשוף ולגלות אותה ולהביא אותה לידי ביטוי (לדוגמא מסוף השיחה: לערוך בכל מקום התוועדות י"ט כסלו - לגלות שכ"א הוא בבחי' משפיע - חלק מהעצם, התוועדויות באופן של גילוי העצם).

מבינים, מתבוננים, פוקחים

ובנוגע לפועל: הדרך היחידה שהדברים לא ישארו על הדף, היא כאשר לוקחים את הדברים 'אליבא דנפשיה', ומתאמצים בעבודה עצמית; לומדים שיחות אלו היטב, חוזרים שוב ושוב, מסכמים בראש במילים שלנו, מתבוננים בהם עד שמאירים בנפש, ומנסים להוריד את זה למעשה בפועל - מה זה אומר לי, איפה אני בעניין.

כתביעה בד"מ בלק: "מחשבה והתבוננות באופן של 'דעת' ("שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאוד ויתקע מחשבתו בחוזק") בעניני משיח וגאולה", כאשר מתבוננים כמו שצריך ולומדים את השיחות - מפנימים ומתאחדים עם כך שאנחנו מציאות אחת עם מלך המשיח, דבר אחד עם העצמות, וממילא רואים שהגאולה כבר נמצאת בעולם!

באמת - אין עוד שום הפרעות!

הרה"ח שניאור זלמן הרצל - משפיע ומחבר ספרים, קראון הייטס

בשיחה של ש"פ וישלח תשנ"ב מודיע הרבי במילים ברורות על חידוש עצום: העבודה של בני ישראל במשך כל הדורות של זמן הגלות, "עבודת הבירורים", הסתיימה. "ומזה מובן שהמשך העבודה שלאחרי זה . . אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם".

יותר מכך, בהמשך השיחה - בהערה 112 - מוסיף הרבי ומחדש ש"לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגלוי בעולם (כנ"ל סעיף י"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי מכבר "נתן לכם . . עינים לראות".

כמובן שעלינו להתבונן בדברים הנפלאים הללו, להבין את משמעותה של העבודה שהסתיימה ואת משמעותה של העבודה המוטלת עלינו כעת.

ההבדל בין "בירורים" ל"להביא ההתגלות"

ההבדל המשמעותי ביותר בין "עבודת הבירורים" לעבודה "להביא ההתגלות בפועל בעולם", הוא: האם יכולות להיות הפרעות לעבודה הזו?

"עבודת הבירורים" - כשמה כן היא: לברר את הטוב מהרע, להתעסק עם הענינים השליליים שיש בעולם כדי לתקן אותם. כאשר יהודי מתמודד עם העולם ומנסה לברר אותו, ייתכן שמציאות העולם תפריע לו. הוא צריך להכנס למלחמה קשה מול המניעות והעיוכים של העולם שהן מניעות אמיתיות, לא רק דמיון.

כעת, כשסיימנו את העבודה, העולם לא יכול לפריע יותר. הכל מוכן לגאולה, ולכן העולם רק מסייע לקדושה ולעבודת השם.

בשיחות מביא הרבי דוגמאות רבות לכך שגם הגויים עוזרים ומסייעים לגאולה - ממדינת רוסיה שהשתנתה לחלוטין, וכיום פורחת שם היהדות, ואפילו בסיוע שלטונות הגויים; או ממדינת צרפת, שנהפכה לגמרי בזכות עבודתם של שלוחי הרבי. לדוגמא ובלשון הרבי (בשיחת ש"פ ויגש תשנ"ב): "לא זו בלבד שהיהודים חופשיים להתנהג כרצונם, אלא יתירה מזו - הממשלות של אומות העולם מסייעות בזה. . בשנים האחרונות נעשה יותר ויותר קל. . מכיון שהעולם. . הוא כלי לקבל ענינים של יהדות".

ולכן בתקופה הנוכחית, לא יכולות להיות הפרעות וקשיים אמיתיים לעבודה שלנו. אם ליהודי נראה שישנן מניעות שונות בעבודתו - זו כבר לא מציאות אמיתית. זו מציאות מדומה. העבודה שלנו היא "להביא ההתגלות בפועל בעולם", כלומר, היחס שלנו למציאות העולם צריך להיות באופן שנגלה את האמת - שהוא מוכן לגאולה.

אין עוד קשיים אמיתיים!

כך באופן כללי, בעולם כולו, וכך גם בעבודתו הפרטית של יהודי. היחס של יהודי לכל ענין בעבודת ה' צריך להיות מתוך ידיעה שהענין באמת קיים ונמצא אצלו.

בעבר, למרות שיהודים חיו בדורות נעלים ומזוככים בהרבה מאשר דורנו, עם זאת - היו דרגות רוחניות שאליהן לא היו מסוגלים להגיע. הקושי שלהם בעבודת ה' היה קושי אמיתי.

היום, הרבי דורש מאיתנו לדעת שהדרך פתוחה לפנינו, ואנו מסוגלים להגיע לדרגות הנעלות ביותר. אין לנו כל קושי אמיתי, ואם נדמה לנו שיש משהו שאיננו יכולים להשיג - זהו רק דמיון.

וגם את הגישה הזו אנו מוצאים פעמים רבות בשיחות הדבר מלכות. לדוגמא, בשיחות שלמדנו בשבועות האחרונים - בש"פ וירא, הרבי מבאר שאצל כל אחד מאיתנו ישנו ה"וירא אליו הוי'", וצריכים רק לגלות את זה; בש"פ תולדות, מדגיש הרבי את העבודה מצד עצם הנשמה שיש לכל יהודי, אפילו מבלי עבודה ומאמץ, והעבודה צריכה להיות רק לגלות את זה; וכהנה רבות.

אז גם אם בדורות קודמים המצב הרוחני היה בכללות גבוה יותר, בכל זאת, העבודה שנדרשה מהם היתה קשה יותר. בתקופה שלנו, גם אם אנחנו מרגישים נמוכים, העבודה קלה יותר - כי היא מלכתחילה מנקודת מוצא שיש לנו כוחות להכל, ואין שום קושי אמיתי.

בתקופה הנוכחית,
לא יכולות להיות
הפרעות וקשיים
אמיתיים לעבודה
שלנו. אם ליהודי
נראה שישנן
מניעות שונות
בעבודתו - זו
כבר לא מציאות
אמיתית. זו
מציאות מדומה.

כשיהודי יודע שיש לו כוחות, והוא מסוגל להגיע לדרגות העליונות ביותר - ומה שנדרש ממנו אינו "בירורים" ומלחמה אמיתית, אלא רק "להביא ההתגלות" ולראות שהענין כבר קיים אצלו - מובן, שהוא יכנס לעבודה הזו ברצון ובשמחה גדולים יותר.

לא להישאר מאחור

נקודה נוספת שחשוב לזכור: כאשר הרבי מודיע על סיומה של "עבודת הבירורים", ושהעולם מוכן לגאולה - גם אם אנחנו לא מצליחים לראות זאת, עלינו לזכור שאת המציאות האמיתית קובע הרבי.

ההבנה שלנו בענינים רוחניים היא מוגבלת מאוד. ולכן, את ההגדרה האמיתית והמדויקת למצב שבו אוחזים ולתפקיד הנדרש מאיתנו - יכול לומר רק הרבי. הוא רואה את הדברים לאמיתתם ויודע מה הקב"ה רוצה מאיתנו כעת.

ראוי לציין בקשר לזה לשיחה מיוחדת מהרבי, בשבת פרשת שמיני תשל"ד (שהוגהה ונרפסה בלקו"ש חלק כ"א, שיחה לפרשת בשלח). הרבי מבאר את הפסוק "ויסע משה את ישראל", שעליו פירשו חז"ל שמש"ה "הסיען בעל כרחן" - שבני ישראל הבינו ש'ביזת הים' היא חלק מעבודת הבירורים, וביודעם עד כמה חשובה עבודת הבירורים היו מונחים בזה בכל מהותם. ולכן, כשקיבלו הוראה ממש"ה שצריכים ללכת למתן תורה, היה זה 'בעל כורחם', בקבלת עול, כי מצד שכלם היו מונחים לגמרי בעבודה הקודמת - עבודת הבירורים...

מכאן, מסיק הרבי את ההוראה: יהודי צריך להיות מונח בעבודה שלו בכל כוחותיו, אך כאשר הוא מקבל הוראה מ"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" שעליו לעבור לעבודה אחרת - עם כל הקושי לעזוב את העבודה הקודמת, עליו להתמסר לעבודה החדשה בחיות אמיתית.

כיום, על מנת למלא את שליחותנו ולהגיע ליעדים רוחניים בעבודת ה' שלנו - זהו רק כאשר אנו עובדים בהתאם להוראות החדשות מהרבי. כאשר העבודה שלנו תיעשה ברוח הגאולה האמיתית והשלימה, "להביא ההתגלות בפועל בעולם" - על ידי שנלמד גאולה ומשיח, ונחדיר בכל פרט את ההכנה לקבלת פני משיח - רק כך נדע שאנחנו פועלים בהתאם לרצון האלוהי.

עידן העצם

הרה"ח משה קורנוויץ - רב קהילת חב"ד הר יונה, אה"ק

את שיחת הדבר מלכות הרבי פותח הרבי בשאלה מעניינת: כל חגי ישראל נחגגים בחציו הראשון של החודש או באמצע החודש - זמנים המסמלים על גילוי, כיון שבהם הלבנה גודלת ומגיעה לשיאה, ולכן מתאים ביותר לחגוג בכזה זמן.

בניגוד לכך, י"ט כסלו (וחנוכה) נחגגים בחצי השני של החודש - זמן בו הלבנה הולכת ומתמעטת, דבר שמרמז על העלם. ואם כן נשאלת השאלה, למה י"ט כסלו נחגג בזמן של העלם והסתה, והלא ראוי יותר לחגוג זאת בזמן שמראה על גילוי?

כתשובה לכך, פותח הרבי בביאור ארוך ומגיע למסקנא שבחצי השני של החודש, הזמן שהירח בהעלם, אמנם לא רואים את הגילוי, אך יש דבר נעלה יותר: גילוי העצם. הסיבה להתמעטות אור הירח הוא קירוב הירח אל השמש, וכשהירח קרוב אל השמש הוא לא מאיר. לא בגלל שיש חסרון כלשהו, אלא כיון שכשהוא בטל לעצם אין צורך באור, כי העצם מתגלה.

[ראוי להסביר: יש לחלק בין גילוי מן העצם - שענינו גילוי הנראה לעין, אך הוא מועט ואין בו ביטוי של כל העצם, לבין התגלות העצם - אז מאיר העצם בשיא תוקפו, דבר זה נעלה מגילוי, כיון שהעצם אינו מוגבל בהעלם וגילוי. ואין כאן המקום להאריך בזה].

העצם שלמעלה מגילויים

הסבר הדברים: בחסידות מוסבר שחושך הוא העלם ואור הוא גילוי. הסבר זה מדבר במצב שהמשפיע והמקבל הם שני מציאויות נפרדות, שאז כל גילוי מהמשפיע למקבל צריך להיות הארה, על מנת שהמקבל יוכל לקלוט את הגילוי. אך כאשר המשפיע והמקבל מתאחדים להיות מציאות אחת, אין צורך בגילוי

חיצוני (אור), הם יכולים להיות במצב של תכלית הגילוי גם כאשר זה נראה מצב של העלם והסתר.

דוגמא לדבר: כשמגיע אורח מבחוץ לביקור בבית, מסדרים ומנקים את הבית ומכינים לו טקס קבלת פנים. אך כאשר הבן חוזר לבית אחרי זמן רב שלא ראה את אביו ואימו, הם מקבלים את פניו בחיבוקים ונשיקות.

ניתן לשאול, מדוע הבן לא זוכה לקבלת פנים מפוארת כמו האורח? האם זה אומר שהאורח חשוב יותר מהבן? התשובה היא ברורה, כאשר מגיע אורח אמנם מכינים לו קבלת פנים, אך זהו דבר חיצוני; אך כאשר הבן מגיע לבית ומקבלים אותו בחיבוקים ונשיקות, אמנם אין זה טקס מפואר, אך ברור לכל שזהו קירוב הרבה יותר גדול.

כעת מובנת התשובה: בזמן של העלם הלבנה חסר בגילויים, אך כאן מגיעים לדבר נעלה יותר - גילוי העצם. ולכן י"ט כסלו, הקשור לגילוי תורת החסידות שהיא גילוי העצם, נחגג בזמן שענינו גילוי העצם.

התקשרות והתאחדות עם הרבי

וכאן ניתן לשים לב לגילוי עצמי אותו מגלה לנו הרבי בשיחה: שיחה זו נאמרה בסמיכות ליום הבהיר י"ד כסלו - יום הנישואין של הרבי מה"מ שליט"א. במשך רוב שנות הנשיאות לא דיבר הרבי בגלוי על יום זה ומשמעותו, אך כאן בשיחה זכינו שהרבי מקשר את כל המוסבר קודם לענין החתונה.

ענין החתונה הוא איחוד מושלם בין המשפיע למקבל, שמרמז על האיחוד בין בני ישראל לקב"ה בגאולה. וכאן זכינו להסבר מקיף על מהותו של חג זה - האיחוד העצמי בין הרבי לחסידים, ששלימותו באיחוד בין בני ישראל לקב"ה בגאולה האמיתית והשלימה.

דברים אלו מתחברים לביטוי הידוע שאמר הרבי בי"ד כסלו תשי"ד: "זהו היום שקישרו אותי איתכם ואתכם איתי, וביחד נתייגע להביא את הגאולה האמיתית והשלימה".

תקופה של עצם בלי גילויים

כשמתרגמים את משמעות השיחה למציאות ימינו, בה ישנו העלם והסתר נורא ולא רואים את הרבי בעיני בשר, בהסתכלות חיצונית זה נראה קצת מפחיד: לא שומעים שיחות ומאמרים, לא רואים את הרבי מחלק דולרים וקונטרסים, אין תשובות ומענות, מגיעים ל-770 ולא רואים שום דבר, וכו' וכו'.

ניתן לראות במוחש, שכאשר אנחנו מנסים להתחבר לגילויים, ושקועים בגעגועים לעבר - אנחנו מרגישים בעיקר את החושך וההעלם שבתקופה הזו. אך כאשר אנחנו בוחרים להמשיך לחיות עם הרבי ולהתחבר לעצם, אנו יכולים לראות שהרבי מאיר ומתגלה אלינו גם כעת, ע"י תשובות באגרות קודש וכיו"ב. ואדרבה, במידה מסוימת הגילוי כעת הוא יותר מבעבר, שכן כיום ניתן לקבל הדרכה ממשית על כל צעד ושעל גם בדברים שבעבר לא קיבלו עליהם תשובות!

בעצם, ניתן לומר שבשיחה זו הרבי מכין את החסידים למצב של אחרי ג'

תמוז, מצב של העלם והסתר (נכון לרגע זה, בו עדיין לא הגיעה ההתגלות). הרבי מגלה איך גם במצב של העלם בחיצוניות, ניתן להתחבר לפנימיות, ולהרגיש את הגילוי והאיחוד עם העצם בצורה הנפלאה ביותר.

חשוב להדגיש, שבודאי שאנחנו לא מרוצים מהמצב הזה, ולכן מתפללים, דורשים ופועלים שתגיע הגאולה - אז גם הגילוי יהיה בשלימות. אלא שנחוץ לדעת ולהבין את מהות השלב בו אוחזים כעת.

העצם ניכר גם במאורעות העולם

את משמעות דברים אלו ניתן לראות גם בהתרחשויות בעולם: בשיחות הדבר מלכות הרבי מלמד אותנו שבהסתכלות נכונה על ההתרחשויות בעולם ניתן לראות כיצד העולם מתקדם לקראת הגאולה.

ולדוגמא - מאורעות כמו מלחמת המפרץ, נפילת מסך הברזל, הסכם שביתת הנשק בין רוסיה ואמריקה, עזרת ארה"ב לפליטים בסומליה וכו', נראים כדיווח חדשותי רגיל; אך בשיחות אלו הרבי מסביר כיצד כל אחד מהם מראה על התקדמות העולם לגאולה. וגם בזה רואים איך דבר שנראה העלם ללא קשר לגילוי - ע"י הסתכלות נכונה ואמיתית - הופך להיות חלק מתהליך הגאולה.

להעיר

עיונים וביאורים מאת התמימים ואנ"ש

ההכשרה מצד העולם לגאולה - בכח העצמות

ניתן לראות קשר בין שיחות הדבר מלכות שאמר כ"ק אד"ש מה"מ בשנים תנש"א-ב, לבין המאמרים שיצאו באותה תקופה מוגהים ע"י כ"ק אד"ש. ובקשר לזה ראיתי להאיר ולהדגיש כיצד רואים בבירור ענין זה בשיחות דחודש כסלו תשנ"ב, וכדלהלן.

בדבר-מלכות ש"פ ויצא ושלאחריו (וישלח ווישב), מבואר שעניינה של הגאולה מתבטא בחיבור גשמיות ורוחניות, על ידי כח העצמות שלמעלה משניהם; ומבאר שהעולם מוכן לגילוי זה.

וכשמתבוננים במאמרים שיצאו אז ניתן לראות נקודה זאת וביתר פירוט, כדלהלן.

בד"ה פדה בשלום תשכ"ו (קונ' י"ט כסלו תשנ"ב) מבואר, שהסיבה לכך שאומות העולם התבטלו בפני שלמה המלך היא משום שאז האיר גילוי מבחי' "עתיק" שלגביו מתבטלים כל ההעלמות וההסתרים.

ומכל מקום יש חיסרון בגילוי זה - שאע"פ שנתבטלו הקליפות היה זה באופן של דחיה, והם עצמם לא התבררו (ובכלל זה אף הניצוצות המחיים את הקליפות שנחשך אורם לגמרי וכו'), והחידוש בגילוי שיהי' לעת"ל הוא: שאז יתבררו גם מדריגות אלו, וגם בהם יחדור גילוי זה.

ובקונטרס שהוציא כ"ק אד"ש לחנוכה באותה שנה (ד"ה "להבין ענין נ"ח") מבואר חידוש גדול יותר: שלעת"ל גילוי זה יהיה לא יפעל שינוי בבריאה, אלא יתגלה מציאותה האמיתית של הבריאה עצמה שהיא אלוקות.

דבר זה הינו חידוש עצום. הרי המציאות הגשמית כל עניינה להסתיר על אלוקות, וא"כ איך יתכן שהיא עצמה תגלה אלוקות? התשובה לכך היא: גילוי העצמות.

כיון שכל דבר מגיע מן העצמות (ואינו נוסף עליו ח"ו), הרי שגילוי העצמות יפעל בכל דבר את התגלות עניינו האמיתי, מבלי להוסיף או לגרוע ממנו שום עניין. ועיי"ש במאמרים באורך.

ולפי"ז ניתן אכן להבין כמה מהעניינים המובאים בשיחות הנ"ל, ולדוגמא:

מה הפי' ש"ישנה ההתגלות דמשיח" (ש"פ וירא), ו"עתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונודדו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והעניינים הרוחניים, כולל ובעיקר - אורו של משיח צדקנו" ויש לפקוח עינים ולראות זאת (ע"י לימוד פנימיות התורה) (ש"פ ויצא)?

והתשובה לכל הנ"ל שחידושה של הגאולה הוא בגילוי העצמות, ועניין זה פועל שהמציאות עצמה אינה משתנית למשהו חדש - אלא מתגלה בתוך עניינה ופרטי מציאותה ה"רגילים", הרוחניות וה"חסידישקייט"². אכן, בשביל חידוש עצום כזה נזקקים לגילוי של משיח (עליו נא' "ונשא מאד" שזהו גילוי בחי' פנימיות עתיק כמבואר במאמרים הנ"ל).

ועפ"ז מובן גם החידוש העצום של כ"ק אד"ש מה"מ, שמגדיר את התקופה כ"ימינו אלה - ימות המשיח - שבהם נמצאים עכשיו"³: דמכיון שהחל הענין הנ"ל, שהוא ענין הגילוי דמשיח, לכן אלו "ימות המשיח".

הת' לוי יצחק שי' אלקבץ
ישיבה קטנה תורת אמת

מיעוט הלבנה - הגילוי דתקופה הב'

א

בס"ט בדבר-מלכות השבועי מבאר כ"ק אד"ש מה"מ שהטעם שי"ט כסלו חל בחציו השני של החודש הוא משום שי"ט כסלו קשור לגאולה, כיון שבחציו השני של החודש מודגש הענין שהלבנה מתאחדת עם החמה באופן שהיא מצד עצמה מאירה (ובנמשל הוא עניין "ישראל וקוב"ה כולא חד", עיי"ש בארוכה).

וצריך להבין: בדבר-מלכות תולדות (הב') מבואר שעיקר החידוש דלעת"ל הוא במולד הלבנה, וכאן מבאר שענין הגאולה אינו מתבטא בחידוש הלבנה (בראש חודש), אלא דווקא בחציו השני של החודש שאז הלבנה מתמעטת?

(1) וכמבואר במאמרים הנ"ל, שפנימיות עתיק נמשכת ע"י פנימיות התורה שהבירור על ידה הוא באופן דשלום וכו'. וראה הערה הבאה.

(2) ובמאמר ד"ה להבין נ"ח הנ"ל מבואר, שזה שכוחות הטבעיים נעשים כוחות אלוקיים, הכח לזה הוא המשכת פנימיות עתיק. ואפ"ל שזוהי הסיבה שדורש כעת, שה"חסידישקייט" יחדור בכל בכל מעשיו וענייניו, וצריך לארגן התועודיות בכל מקום בעולם (ש"פ ויצא הנ"ל), כיון שיש התגלות משיח - התגלות היחידה והעצם, ובמילא העולם מצ"ע כשיר לכך. ודו"ק.

(3) יחידות י"ט כסלו תשנ"ב.

ב

ולבאר כל זה יש להקדים דבגאולה יתחדשו כמה ענינים, וחלקם אף בתקופות שונות.⁴

דהנה בנוגע למציאות הרע בעולם מבואר, דבתקופה הראשונה בימות המשיח אכן יהיה קיים אך השפעתו תתבטל, והסיבה לכך היא כיון שהטובה תהיה מושפעת הרבה. משא"כ בתקופה הב', הרע יאבד כליל משום דאז ישתנה טבע האדם והעולם, ומציאות הרע תצא לגמרי מהאדם ומהעולם וע"כ כתוב: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ".

ועפ"ז אולי יש לבאר בדב"ב"מ תולדות מדבר על החידוש שיהיה בתקופה הא' בימיה"מ שאז היא הלידה, שעיקר החידוש הוא בגילוי מלך המשיח - יחידה הכללית⁵, ובמילא בגילוי ניצוץ משיח שבכל יהודי שענין זה מתבטא במולד הלבנה.

ובדב"ב"מ וישלח מדבר על התקופה הב' שאז ישתנה טבע האדם והעולם מצד זה שהעולם וגוף האדם מצד עצמם יאירו, שענין זה מתבטא בחציו השני של החודש (החל מ"ט כסלו) שאז מודגש שאור הלבנה נעשית כמו החמה ע"ד ענין הנישואין.⁶

ועפ"ז יש לבאר ג"כ מדוע דוקא י"ט כסלו חל בחציו השני של החודש ולא שאר החגים (אף שגם שאר החגים קשורים לגאולה, כדלעיל), משום שדוקא ב"ט כסלו שהוא הגילוי תורת החסידות שהענין תורת החסידות הוא ש"כוחות הטבעיים נעשים כוחות אלוקיים" הוא ע"ד החידוש דתקופה הב' דימיה"מ⁷.

וכ"ז הוא בד"א ולפענ"ד.

הת' מנחם מענדל ש"י אפל

ישיבת תות"ל המרכזית, 770 בית משיח

(4) ראה לקו"ש חכ"ז פ' בחוקתי, ובהדרן נ"א ובסה"מ מלוקט ח"ב ד"ה פדה בשלום, ובכ"מ.

(5) ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות.

(6) וראה במאמרי אדמו"ר האמצעי קונטרסים ע' ק"א. ש"כתר אחד לשניהם" היינו שרצון אחד לשניהם שהרצון דישראל והקב"ה אחד, ולפי זה יומתק דבקונטרס תורה חדשה מבאר שהוא ענין מצוות בטלות לע"ל שהצווי בטל מפני שרצונם של בני"י הוא רצון הקב"ה ולא שייך צווי, שענין זה יהיה בתקופה הב' (כמ"ש באגה"ק סכ"ו).

(7) ראה ד"ה להבין ענין נ"ח תשכ"ו (סה"מ מלוקט ח"ו) בסופו.

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

"התגלות מציאותו של מלך המשיח" - למה הכוונה?

(גליון ה, מדור צריך עיון - T; גליון ו, מדור תגובות: "התגלות מציאותו של משיח")

בגליון ה' הועלתה השאלה, מהי כוונת הרבי בב' ההתגלויות דמשיח בשיחה דפרשת תולדות תשנ"ב. ובגליון ו' האריך הת' ט.ג. שי' לבאר שלא שייך כלל לומר שהכוונה להתגלות עצם ענינו של משיח המבוארת בהדרן על הרמב"ם תשמ"ו, אלא הכוונה לשליחותו של משיח שכבר החלה.

יש להשיב על דבריו:

א. בנוגע למה שכותב בפשיטות שמלך המשיח נשלח כבר ע"י הקב"ה, הנה בשיחת ש"פ חיי שרה בסופה מפורש, שכל יהודי בא להקב"ה ומבקש "שלח נא ביד תשלח" - שלח לנו את משיח צדקנו. ואם הקב"ה כבר נגלה למשיח ושלחו, מה מקום לבקשה זו?

ובכלל, מלשון השד"ח וכו' משמע שמיד כשהקב"ה שולח את משיח הוא בא וגואל בפועל. וכמובן בפשטות, שכאשר יגלה אליו הקב"ה ויאמר לו ללכת ולגאול את ישראל - מיד יעשה כן בפועל (כידוע בנוגע לסיפור הגמ' ש"שרי חד וכו'). וא"כ, מה הפירוש ב'שלב הביניים' הזה?

ב. גם אם הייתה כבר שליחותו של משיח, קשה מאוד לומר שלזה הכוונה בשיחה דפרשת תולדות בדבריו אודות "התגלות מציאותו" (נוסף על מה שהקשו בגליון ה' הנ"ל, שלכאורה היה הרבי מדגיש שהתגלות זו כבר הייתה) - דבפשטות, זה שהקב"ה מתגלה למשיח ושולח אותו אינו אלא הבטחה בין הקב"ה לבין משיח (שהוא יהיה זה שגאל את בני בפועל), שהרי לא נאמרה לו ע"מ שיאמר אותה לרבים, וא"כ הבטחה כזו יכולה להתבטל⁸, ובטח שלא שייך לומר על הבטחה שיכולה להתבטל שהיא עיקר העניין דביאת המשיח.

וגם אם נאמר שהבטחה זו אינה יכולה להתבטל, מ"מ קשה מאוד לומר שהבטחה היא עיקר העניין דביאת המשיח, וכל השאר (בניין ביהמ"ק, ונגלה כבוד ה' וכו') רק מסתעף מזה, כפשוט!

(8) עיין בהקדמת הרמב"ם לפי' המשניות, הובאה בלקו"ש חל"ד עמ' 116.

(ולשם דוגמא, ברור שהנבואה וההבטחה ד"הנה זה משיח בא" שבשיחת ש"פ שופטים, אינה עיקר העניין דביאת המשיח).

ג. אלא שבאמת ברור ש"התגלות מציאותו" של משיח היא היא ההתגלות עליה מדבר בהדרן תשמ"ו הנ"ל. ונקודה זו הכתובה בהדרן שם מבוארת היטב בקונטרס עניינה של תורת החסידות (ס"ה), ותורף הדברים, שעיקר העניין דביאת והתגלות המשיח - היחידה הכללית - הוא ביאת והתגלות בחינת היחידה בעולם, ומזה מסתעפים שאר כל עניני הגאולה, אשר זוהי גם הכוונה בהדרן דתשמ"ו הנ"ל, כנראה ברור לכל מעיין בשיחה ובהערות שם.

אלא שבאמת יש לעיין במה שהעיר הת' הנ"ל, שבהדרן אומר שענין זה יהיה רק לאחר ש"בנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל" שאז - דוקא - הוא משיח בוודאי, אבל כאן אומר שיהיה זה עוד קודם הפעולות ד"בחזקת משיח".

ואשמח לשמוע דעת הקוראים.

[אמנם מה שהעיר הת' הנ"ל מזה שמבאר בהערה שהכוונה למציאותו של משיח בתור מלך שיש לו ממשלה גם בזמן הגלות, לא קשיא, כי בחינת היחידה שייכת לזה שמשיח הוא מלך בעצם, כפי שמבאר בהערות בהדרן הנ"ל, והלשון שבשיחה "התגלות מציאותו בתור מלך המשיח", אחת היא עם הלשון שבהדרן "יומשך ויתגלה בעולם מלך המשיח", כפשוט].

הת' מיכאל יצחק ש"י מולר

קבוצה, 770 בית משיח

בענין הנ"ל

ראשית, יש לציין שזהו דבר ברור - וכפי שכתב הת' מ.י.מ. לעיל - שב"התגלות מציאותו של מלך המשיח" מדבר כ"ק אד"ש אודות התגלות עצם נשמתו של משיח - "רוחו (ואוירו) של מלך המשיח" - עליה מדבר בכל הסעיף. ואין להאריך בדבר הפשוט.

ובנוגע לשאלה אודות ה'התאמה' בין המבואר בשיחה דפרשת תולדות למבואר בהדרן הנ"ל - לכאור' השאלה כלל אינה מתחילה, כי כלל לא מדובר אודות אותו העניין.

בקונטרס ובהדרן הנ"ל מבאר כ"ק אד"ש את החידוש/הסתכלות ע"פ חסידות ש"ענינו ונקודתו העיקרית של משיח" הוא יחידה, ובמילא ש"עצם העניין דביאת המשיח" וה"ענין [ד]ביאת המשיח בעולם" הוא גילוי היחידה הנפעל עי"ז "שימושך ויתגלה בעולם מלך המשיח", "שיידעו שהוא משיח בוודאי" - וכל

שאר עניני הגאולה (המפורטים שם) אינם אלא "הסתעפות" ובאים כ"תוצאה ומסובב" מנקודה עיקרית ועצמית זו.

אמנם, בעוד ובשיחות ה"ל מבאר כ"ק אד"ש מהי הנקודה העיקרית דהגאולה ומהי התוצאה והמסובב, בשיחה דפרשת תולדות הרבי מבאר ענין נוסף (בזה גופא) - שישנם שני שלבים ב'נקודה העיקרית' עצמה. ובלשונו הק': "התגלות מציאותו בתור מלך המשיח" ו"ההתגלות דמשיח ע"י פעולותיו", "ההתגלות [דמשיח] לעיני כל, ע"י פעולותיו". שני שלבים בהתגלותו של מלך המשיח.

כלומר, גם בקונטרס ובהדרן אין הכוונה שישנו בגאולה ענין עיקרי וישנם ענינים טפלים, אלא שישנו 'עיקר-סיבה' ו'הסתעפות-תוצאה' - שתוכנם ועניינם של ה'הסתעפויות' ו'התוצאות' (גאולת עם ישראל, תיקון העולם) אינם אלא ביטוי והמשך של הנקודה והמכוון העיקרי בביאת המשיח, שהוא התגלות בחי' היחידה (העצם) בעולם.

אבל בשיחות אלו, לא מדובר כלל אודות הזמנים והשלבים השונים, שבעניין זה עצמו. בא כ"ק אד"ש בשיחה דפרשת תולדות ה"ל, ומבאר שב"התגלות מציאותו של מלך המשיח" ישנם ב' שלבים, ואשר השלב הא' הוא עיקר החידוש דביאת המשיח - כי "כל פרטי הענינים שלאח"ז . . באים כתוצאה והסתעפות מהתגלות מציאותו, וכלולים בה, כשם שמולד הלבנה כולל התגלות אורה...". וביאור נקודה זו מובנת היטב ע"פ הנקודה המרכזית דהשיחה במענה לשאלה למה הגאולה נמשלת למולד הלבנה ולא לשלימותה.

לאחר כהנ"ל, יש להעיר שמה שכתב הת' הנ"ל ש"התגלות מציאותו" ו"יומשך ויתגלה בעולם מלך המשיח" היינו הך - לכאורה אינו נכון. ואדרבא דוקא השלב (הב') ד"ההתגלות לעיני כל ע"י פעולותיו" הוא אשר עליו מדבר כ"ק אד"ש בהדרן שם, ופשוט.

אמנם, גם ע"פ כהנ"ל ב'הבנת הנקרא' בדברי השיחה, מובן שנדרש ביאור - מהי תוכנה (צ'יורה, כביכול) של התגלות זו ומשמעותה, האם היא אכן אירעה בפועל, וא"כ, מהי משמעותה בנוגע לעבודה שלנו. כלומר, האם להתגלות זו מכוונים דברי כ"ק אד"ש בשיחות התקופה אודות ההתגלות והתחלת קיום

(9) נזכר שם רק בקשר לסדר לשון הרמב"ם, שהשלימות ו'ה'חלות' דביאת המשיח הינה רק לאחר בנין בית המקדש וקיבוץ גלויות, אשר אז הוא משיח בוודאי, וכן כתב גם בשיחה דפרשת תולדות - ואדרבא, בביאור יותר - שהתגלותו לעיני כל הוא ע"י פעולותיו, וזה פשוט שדוקא שלב זה נקרא ביאת המשיח כפשוטה - והיא היא שלימות הגאולה. מה שמתחדש בשיחה זו הוא שלפני התגלותו זו לעיני כל (שהיא ע"י פעולותיו דוקא), ישנה התגלות מציאותו (בתור מלך המשיח), וע"ז אומר שהוא עיקר החידוש דביאת המשיח (ואינו כותב שהוא הענין או הנקודה העיקרית), כבפנים. וכ"ז פשוט לענ"ד.

השליחות דמשיח ובמילא גם שבעקבות התגלות זו עבודתנו כעת היא בקבלת פני משיח צדקנו - אם לאו.

ויש להאריך עוד בזה¹⁰, ועוד חזון למועד בשבוע הבא בעז"ה.

הת' ישראל ארי' לייב שי' זלצמן
ישיבת תות"ל המרכזית, 770 בית משיח

בחי' "ימים יתירים" בעבודתו של כל צדיק

(גליון ו', פרשת ויצא, מדור להעיר: "ימים יתירים" - הייתכן?)

בגליונכם שבוע שעבר במדור להעיר, הובאו דברי כ"ק אד"ש שבכל הצדיקים יש העניין ד"ממלא שנותיהם. . מיום אל יום" בעיקר ברוחניות העניינים, וביאר אד"ש זאת בכ' אופנים והאופן הב' הוא ששאר הימים הנוספים על שנתו האחרונה הם "ימים יתירים על שנה שלימה".

וראיתי לת' ל.י.ק. שהקשה "דלכאורה אם סיים עבודתו בסיום השנה, מהי עבודתו ב"ימים יתירים" ומהי משמעותם? והניח בצ"ע.

ולדידי ניתן לבאר בפשטות, שעבודתו ב"ימים יתירים" הינה עבודה לזירוז הגאולה ואינה עבודתו הפרטית, מפני שאותו צדיק סיים את עבודתו הפרטית (אולם העבודה הכללית לא הסתיימה).

עוד י"ל, שימים יתירים אלו הם זהו כעין "שכר" על עבודתו, וע"ד "הטעימן מעוה"ב בחייהן בעוה"ז", כיון ש"יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ב", ע"כ חיים אלו הרי שניתנו לו בבחי' שכר.

ועוד יש לפרש, שלאחר עבודתו בעולם נתעלה במדריגה וקיבל שליחות נעלית יותר. וזהו ה"ימים יתירים" על עבודתו הרגילה.

וכ"ז פשוט לענ"ד. ואשמח לשמוע דעת הקוראים בזה.

הת' אהרן שי' גורעוויטש
ישי"ק חח"ל צפת

10) וכן בנוגע לשאר הנקודות שהעלה הת' הנ"ל בנוגע לשליחותו של משיח וכו'.

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון בנקודות שנתבאר בשיחה

- **בס"ג ואילך:** כיצד יתכן שבסוף החודש הלבנה מתמעטת, הרי מעלין בקודש. ראה בלקו"ש חל"ד ע' 48 ואילך שמבאר זה באופן אחר (ושם מבאר כהביאור שט"ו הוא מילוי הלבנה שמקבלת מהחמה, ולא כהביאור שט"ו הוא שלימות הלבנה כמו החמה).
- **בס"ד:** כשהלבנה בבחי' מקבל, אי"ז תכלית השלימות דהלבנה שנעשית כמו החמה - כמ"ש "והיה אור הלבנה כאור החמה". אבל ראה המשך תרס"ו ע' רצ"א (נסמן בסה"מ ח"ו ע' ט"ו הע' 18) שגם לעת"ל הלבנה תהי' בבחי' מקבל, וראה עוד שם ע' כ"ח ובהע' 40.
- **שם ובהערה 27:** ב' הדרגות - מילוי קבלת האור מהחמה, ושלימות הלבנה שנעשית כמו החמה. ראה המבואר בשיחת פר' וישלח תשל"א ס"ב, שזהו ההפרש בין מילוי החיסרון לשלימות. ב' ענינים אלו נתבארו באריכות בד"ה תפילה למשה תשכ"ט (סה"מ מלוקט ח"ה ע' ריז).
- **בס"ה:** מיעוט הלבנה בחצי השני של החודש הוא מיעוט בדרגה, ואילו בהתגלות העצם רק מיתוסף. עד"ז בד"ה אני לדודי תשכ"ו (סה"מ מלוקט ח"ד ע' שסג) נתבארו ענינים אלו ביחס למלך בשדה - הגילוי בעצמו, ומלך בהיכלו - דרגת הגילוי.
- **שם:** שהלבנה היא כמו החמה. בד"ה פדה בשלום ולהבין ענין נ"ח תשכ"ו (קונט' י"ט כסלו, וחנוכה תשנ"ב סה"מ ח"ו ע' מה. סג) מבאר ענין זה באורך שע"י גילוי העצם התחתון הוא כמו העליון (וראה מדור 'להעיר' ובמה שנתבאר שם).
- **בס"ו:** מ"ת הוא "יום חתונתו" באופן שהקב"ה משפיע וכנס"י מקבל, והשלימות בזה לעת"ל - שכנס"י לא תהיה בבחי' מקבל, אלא חד ממשי. ראה לקו"ש ח"ט ע' 148 ס"ח ואילך בביאור החיסרון בהקידושין שנעשו במ"ת שאינם מצד ישראל עצמם, ומיתוסף בזה שלימות בזמן הגלות - שאז מתגלה העצם דישראל, עד

סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 143) ס"ט.
(ועד"ז בשיחה באידית ס"ט שם
132). ובכ"מ.

• **שם:** בפרשת וישב נתקיימה בקשתו של יעקב לישוב בשלווה. ראה ההסברה בזה בלקו"ש ח"ל ע' 176 (ושם שנתקיימה בקשתו רק לאחר רוגזו של יוסף, במצרים, ולא תומ"י כהמובא בשיחה זו; אבל ראה בשיחות תשמ"ז שנשמנו לעיל, שמבאר שנתקיימה בקשתו מיד).

• **שם:** מיעוט הלבנה הוא מפני שבירת הכלים. סה"מ קונטרסים ח"א קצב א' ואילך.

• **שם:** בגמר עבודת הביורורים לא תהיה הלבנה בבחי' מקבל. באחש"פ תשד"מ (התועדויות ח"ג ע' 1528) מביא שלפי"ז צ"ע כיצד יתכן שתתבטל לעת"ל מצות העיבור וקידוה"ח, עיי"ש.

• **סי"א:** המשך העבודה אינו עבודת הביורורים, שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הביורורים. ובביאור ענין עבודת הביורורים הקיימת דווקא בזמן הגלות, ולא בגאולה, ראה ד"ה "להבין ענין הנסכים" תשמ"ז (התועדויות ח"ג ע' 529).

להשלימות בזה בגאולה. וראה גם לקו"ש חל"ד ע' 143 ואילך.

• **בס"ו-ז:** מעלתו של החודש השלישי בחודשי החורף, שבו מ"ת של פנימיות התורה - ראה קונטרס ע"ד חלוקת הש"ס ביי"ט כסלו (התועדויות תשנ"ב ח"א ע' 442) בהמ"מ שנשמנו בהע' 82, ושם בהע' 83 מוסיף במעלת יי"ט כסלו על ל"ג בעומר (שהוא גם מ"ת דפניה"ת), שמ"ת דפניה"ת שבי"ט כסלו הוא ע"ד מעלת לוחות שניות, ע"ש.

• **בס"ט:** לימות המשיח יהיו נישואין. נתבאר ע"פ חסידות בלקו"ת שה"ש מח, א.

• **בס"י:** פרשת וישלח בגמר עבודת הביורורים שיעקב מוכן להמעמד ומצב דימות המשיח. לתוספת הבנה בזה, ראה בש"פ וישלח תשמ"ו, שמביא המבואר בחסידות שיעקב חשב שכבר סיים את הביורורים - ומקשה כיצד אפ"ל שטעה בזה (ואינו מתרץ); ובד"ה וישלח תשמ"ז (התועדויות ח"א 590) מקשה ע"ד הנ"ל, ומבאר שמכיון שמצידו סיים את הביורור חשב שהביורור נגמר לגמרי. ועד"ז בשיחה (בלה"ק,

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיפים א"ב

פתיחה: התבוננות בתאריך י"ט כסלו

בשנה זו י"ט כסלו חל ביום שלישי, ומתברך מט"ו כסלו (ערב שבת שלפניו). מסתבר לומר שיש קשר בין ב' התאריכים (ס"א).

להבנת הענין יש לשאול: ישראל נמשלו ללבנה, ומדוע אם כן קביעות י"ט כסלו וחנוכה היא בחציו השני של החודש, כאשר הלבנה הולכת ומתמעטת? (ס"ב).

סעיפים ג"ח

הביאור המרכזי: אור הלבנה כאור החמה, ישראל וקוב"ה כולא חד

שואל מדוע בכלל ישנו סדר של מיעוט הלבנה, הרי מעלין בקודש ואין מורידין (ס"ג)? ונקודת הביאור: בחציו הראשון של החודש הלבנה היא מקבלת מהחמה, ומט"ו ואילך מתחיל להתגלות שהלבנה היא כמו החמה (ס"ד).

כלומר: בחציו הראשון של החודש הלבנה רחוקה מהחמה, ובחציו השני הלבנה מתקרבת לחמה ולכן מאירה פחות (מתבטלת). ויותר מכך, הקירוב אינו רק לחמה, אלא בעיקר קירוב והתאחדות עם העצם שלמעלה משניהם - ולכן המיעוט באור הלבנה הוא רק מיעוט בגילויים, אבל הוספה בהתגלות העצם. ולכן בני ישראל מוסיפים במניין ימי החודש (ס"ה).

כל הנ"ל מודגש ביותר בט"ו בכסלו. כי: א. בכסלו הוא מתן תורה של תורת החסידות, המגלה את הנישואין של ישראל והקב"ה כמו בגאולה - "ישראל וקוב"ה כולא חד" (ס"ו).

ב. אף שגם חודש סיון קשור עם מתן תורה, אך הוא חל בזמן הקיץ בו שולטת השמש, גילוי מלמעלה. ואילו כסלו חל בזמן החורף, שבו מודגשת יותר עבודתם של ישראל בכך עצמם (ס"ז).

ג. גם שם החודש 'כסלו' מורה ומרמז על התגלות העצם. ועל דרך זה חג החנוכה החל בסימו (ס"ח).

סעיפים ט"ו

חזרה לפתיחה: י"ט כסלו - התחלת גילוי הגאולה, התאחדות עם הקב"ה

חוזר לתחילת השיחה, לבאר את ענינו של י"ט כסלו: י"ט כסלו הוא התחלת התגלות תורתו של משיח, שבה יתגלה שישראל וקוב"ה כולא חד. ולכן הוא חל דוקא בחציו השני של החודש, הזמן המורה על ההתאחדות (ס"ט).

מוסיף ומקשר לפרשת השבוע: בפרשה נמצא יעקב בגמר עבודת הבריורים, שאז הלבנה (יעקב - הקטן) עולה בחזרה למצבה המקורי, אור הלבנה כאור החמה (ס"י).

סעיפים י"א-י"ד

הנוגע אלינו - דור הגאולה

בדורנו לאחר ריבוי העבודה, כבר הסתיימה עבודת הבריורים וצריך רק להביא את ההתגלות בפועל בעולם (ס"א). וכמרומו גם בהפסדת פרשתנו בה נזכר תיקון צרפת, באופן שהאור האלוקי מגיע מ-770 עד למקום הכי תחתון, ויותר מכך - שנעשה "פרצת" והגילוי מגיע מצד התחתון עצמו (ס"ב).

בשנה זו - תשנ"ב - ניתוסף עוד יותר. לא רק שנסתיימה העבודה, אלא הכל כבר ישנו בפועל ובגלוי, וצריך רק לפקוח את העיניים ולראות שישראל וקוב"ה כולא חד, מסובים יחד לסעודת הנישואין (ס"ג).

והמעשה הוא העיקר: עריכת התוועדויות י"ט כסלו בכל מקום. ותיכף ומיד ממש באה הגאולה (ס"ד).

בנקודה

מעלת חציו השני של החודש, שנראה כחשון וחסר בגילויים, מראה לנו דרך נוספת להסתכל על הדברים: מכיוון ה"עצם", שאצלו ההארה היא חושך וההעלם שלמעלה מגילוי הוא אור. כאשר נתאחד עם העצם, נרגיש גם אנחנו את זה. נראה את ההתאחדות המושלמת בין משפיע ומקבל, ישראל וקוב"ה.

חודש כסלו - חודש גילוי תורת החסידות - ובמיוחד בתקופתנו הנוכחית, בגמר עבודת הבריורים, הוא הזמן המתאים ביותר לזה: לפקוח עינים ולראות את ההתאחדות המוחלטת עם הקב"ה.

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

העניין המבואר, של חיבור עליון ותחתון ע"י התגלות העצם.

בנוגע ליום שישי יש לומר בפשטות שמתכוון לאותו עניין דהכפל בו כי טוב של יום שלישי, אך מה שייך כאן מעלת יום החמישי "ברכה לכל החי"?

ג. סעיף י"א: בסעיף זה מחדש שעבודת דורנו זה (-) וכל זה מודגש ביותר בדורנו זה ("), אינה 'עבודת הבירורים' אלא "עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם". ויש לעיין, כיצד מקשר זאת לכללות עבודת הדור? הלא בריבוי שיחות קודש מבאר כ"ק אד"ש מה"מ שנשארו בירורים אחרונים בכדי לסיים את עבודת הבירורים (ראה לדוגמא: התועדויות תשי"א ח"א עמ' 181 ועוד). וא"כ כיצד אומר שדורנו זה ככלל עניינו אינו עבודת הבירורים, אלא "עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם"?

ד. סעיף י"ג: לאחר ששמבאר מעלת קביעות השנה וכו' מגיע למסקנא שמזה מובן "שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש" את הגאולה האמיתית

א. סעיף ג': מבאר את היחס בין חציו השני של החודש, לחציו הראשון. ומוסיף: "מלבד ההוספה (גם בחציו השני של החודש) **בהמספר** דימי החודש, מודגש העילוי גם בהגימטריא והרמזים שבהם, ולדוגמא: מספר י"ז - הגימטריא ד"טוב", מספר י"ח - "חי" .. "וממשיך ומפרט את הרמזים בשאר התאריכים בחציו השני של החודש. ויש לעיין מהי המעלה ברמזים אלו, לגבי הרמזים שמביא בריבוי שיחות, על התאריכים שבתחילת החודש (לדוגמא: י"ב - י"ב שבטי י"ה, י"ג - בגימטריא אח"ד)?

ב. סעיף ט': מקשר את הביאור אודות התגלות העצם, לקביעות י"ט-כ' כסלו בימי השבוע: "ביום השלישי. . הוכפל בו כי טוב, "טוב לשמים וטוב לבריות", שהו"ע החיבור דעליון ותחתון .. שנעשים **מציאות אחת**, וביום הרביעי נבראו וניתלו "שני המאורות הגדולים", שהלבנה אינה מקבלת מהחמה, אלא **שניהם שוים**". וממשיך לבאר את המשך מעלת הימים שלאח"כ: "וביום החמישי - יום הברכה לכל החי, יום הששי - שנאמר בו "כי טוב" ו"טוב מאד" וצריך להבין כיצד מעלת ימים אלו קשורה עם

עם מ"ש בד"מ ויצא (סעיף ח"י), שגם שם בנוגע לפקחת העיניים מציין "ובנ"י יושבים.. יחד עם משיח צדקנו (כדאיתא בספרים שבכל דור ישנו א' מזרע יהודה)..." דהיינו שמקשר את פקחת העיניים עם מציאותו של משיח. ועדיין יש לעיין חילוקי הלשונות בין ב' השיחות ואכ"מ.

ו. בכללות הביאור בשיחה: הרבי שליט"א מלך המשיח מבאר בארוכה בשיחה, מעלת ט"ו בחודש בכלל ודחודש כסלו בפרט: "ובה"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי בחדשי החורף. . מודגשת בזה תכלית השלימות דהנישואין (מ"ת), שאין זה באופן של משפיע ומקבל, אלא באופן שהמקבל נעשה כמו המשפיע ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), "ישראל וקוב"ה כולא חד". והיינו: שט"ו בחודש (כסלו) מורה על גילוי העצם ממש.

והנה בד"מ תולדות (שיחה ב' ס"ב) ביאר שבר"ח מתגלה ה"ניצוץ משיח" שבכל אחד גילוי בחי' היחידה כל. ובמשך כל השיחה מבאר (הטעם לזה), הקשר דר"ח דוקא לגילוי עצם הנשמה - ניצוץ משיח שבכל אחד.

ויש לעיין, ע"פ המבואר בשיחה זו (וישלח), בדבר מעלת ט"ו - שתאריך זה דוקא מראה על גילוי העצם. האם ניתן לומר שבט"ו דכל חודש (ובמיוחד חודש כסלו) גם מאיר הניצוץ משיח שבכל אחד - עצם הנשמה, או שהוא עניין מיוחד השייך בר"ח דוקא?

והשלימה. ובהערה 112 מבאר: "כלומר, לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל סי"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים..." ויש לעיין ולהתבונן מה משמעות ההבדל בין "לפעול הגילוי בעולם", לבין "רק לפתוח את העיניים", ומה משמעותו בעבודה בפועל?

ה. סעיף י"ג: מגדיר את העבודה שנותרה כעת: "שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה. . . ב"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר". בהמשך לצ"ע ס"ג דשבוע שעבר שהוקשה מדוע בחר דוקא ביעודי הגאולה האלו, יש להוסיף ולעיין: מדוע כאשר מדבר על פקחת העיניים וקליטת העניין שהגאולה כבר כאן מדבר על "סעודה" דשור הבר וליתן ולא על ה'קניגיא' ביניהם שתהיה לפני הסעודה (כמבואר בחז"ל ובדרושי חסידות בארוכה), שהרי לפ"ז הוא 'מדלג שלב' כבי' ו'חי' שלב מאוחר יותר בגאולה.

וממשיך בתיאור הסעודה: "שבסיומה" "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר לה, אני אברך ולי נאה לברך..." ולכאורה יש לעיין ולהבין, מה נוגע כאן כשמדבר אודות התבוננות ופקחת העיניים, מה יהיה בסיום הסעודה עם כוס של ברכה וכו'? [ואולי יש לקשר זה

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב **ירחמיאל** שי' וזוגתו מ' **חנה** תחי' וב"ב:

חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,

חזה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,

צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **שטערנא שרה** שיחיו

שפריצער

לעילוי נשמת

ר' **יחזקאל** ב"ר **רבי** ע"ה

נלב"ע ג' כסלו ה'תשע"ח

לזכות

מרת **שרה** בת **מרגלית**

לרפואה שלימה תיכף ומיד ממש

